

Konstrukce reality v mediální a politické komunikaci

Roman Macháček svou diplomovou práci předkládá již potřetí a hned v úvodu bych zmínila, že ve srovnání s dřívějšími verzemi jsem zaznamenala hned několik změn, které hodnotím pozitivně: autor doplnil výklad některých relevantních koncepcí (např. Flusser), na více místech do textu zakomponoval vlastní reflexi, rozšířil pasáže věnované kampani Karla Schwarzenberga a především při jejich zpracování dokázal lépe aplikovat pojmový aparát a teoretická východiska představená v předchozích kapitolách.

Zároveň je třeba říci, že bohužel ne všechny nedostatky se podařilo zcela odstranit. Kvalitu textu snižuje nedostatečně promyšlená struktura, což je podle mého názoru důsledkem poměrně širokého tematického zaměření. Zejména v první části, nazvané *Společnost a média* výklad přeskakuje od jednoho tématu k druhému, text je rozčleněn do fragmentů, mezi nimiž často chybí přímá návaznost. Jako příklad mohu uvést kapitolu 2.7 nazvanou *Média a lidská společnost*, v níž se otevírá téma veřejného mínění, bezprostředně poté však následuje podkapitola o hypertextu, o němž se navíc pojednává v souvislosti s politickými vztahy mezi učiteli a žáky, aniž by bylo zdůvodněno, proč je pozornost najednou orientována právě k této tematice (2.7.1). Řazení kapitol je občas nelogické – např. kap. 2.3 *Média a ideologie* je věnována Barthesovým úvahám o mýtu a ideologickým implikacím fotografie podle Flussera, zatímco obecným vymezením a možnými definicemi pojmu ideologie se autor zabývá až v kapitole 3 *Distribuce ideologie ve společnosti*.

V této souvislosti bych vyjádřila určité výhrady také k terminologické stránce. Definice konceptů občas nejsou uvedeny v místě, kde se dostávají do zorného pole a mají sloužit k vysvětlení určitých jevů, ale až o několik stran (či dokonce kapitol) dále. Např. na str. 42/43 autor píše o příkladech divadelního a amfiteátrového diskursu, teprve v následující kapitole však čtenáře seznamuje s jejich definicí a prezentuje je v kontextu Flusserových myšlenek, týkajících se 4 struktur diskursu. Na str. 28 se dočteme, že „hypertext má v podstatě rhizomatickou strukturu... stejně jako plošina je neustále ve středu, nenachází se na žádném začátku ani konci“ - v tomto případě však autor ani nepovažoval za důležité zmínit, kdo a v jakém významu pojmy rhizom a plošina ve svých dílech používá.

Úpravy finální části, pojednávající o politické kampani Karla Schwarzenberga, hodnotím převážně kladně – jak jsem již zmínila, autor ji podstatně rozšířil a doplnil o relevantní poznatky. Pojmový aparát, který si připravoval v předchozích kapitolách, se mu podařilo využít lépe, nicméně je třeba říci, že možnosti jeho aplikace na zvolený předmět bylo možné vytěžit mnohem důkladněji. Zajímalo by mě, proč nepřistoupil k analýze vizuálních sdělení, jež byly použity jako součást kampaně – s ohledem na to, kolik prostoru v teoretické části věnoval technickému obrazu (zejm. fotografii) bych takový postup očekávala. Několik otázek bych měla k závěrům, které autor ve své práci předkládá: 1. tím, co média nabízejí, je podle něj zkrácená verze reality, anebo její nová konstrukce? (mohl by autor v této souvislosti uvést příklad „interpretace neslučitelné s realitou“? – viz. str. 35); 2. z jakých důvodů hodnotí Schwarzenbergovu kampaň jako „efektivně zacílenou“ (s.78), když tento kandidát ve volbě neuspěl?

Pokud jde o formální stránku, odkazy na internetové zdroje jsou nyní přehlednější a odpovídají požadovaným normám. Na druhou stranu, v některých místech textu stále chybí odkaz na

konkrétní dílo autora, jehož myšlenky jsou prezentovány (Benjamin na s. 15, Lyotard na s. 29, již zmíněný Deleuze, ad.) – evidentně jde o důsledek chybné práce se zdroji, v tomto případě sekundární literaturou.

Diplomovou práci Romana Macháčka doporučuji k obhajobě a z výše uvedených důvodů ji předběžně navrhuji hodnotit známkou „3“.

V Praze dne 16.9.2016

Mgr. Irena Řehořová PhD.